EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 22.7.2024
COM(2024) 305 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om anvendelsen af forordning (EU) nr. 912/2014 om økonomisk ansvar i forbindelse med tvistbilæggelse mellem investorer og stater i henhold til internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om anvendelsen af forordning (EU) nr. 912/2014 om økonomisk ansvar i forbindelse med tvistbilæggelse mellem investorer og stater i henhold til internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i

1. Indledning

Den 23. juli 2014 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) nr. 912/2014 om oprettelse af en ramme for forvaltningen af økonomisk ansvar ved tvistbilæggelse mellem investorer og stater for voldgiftsretter, der er oprettet ved internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i ("forordningen om økonomisk ansvar"). Retsgrundlaget for forordningen om økonomisk ansvar er artikel 207 i TEUF vedrørende den fælles handelspolitik, som udenlandske direkte investeringer er en del af.

Kommissionen er den EU-institution, der forvalter forordningen om økonomisk ansvar. I Kommissionen er den ansvarlige tjenestegren Generaldirektoratet for Handel. Den Juridiske Tjeneste er ansvarlig for at repræsentere Unionen under tvistbilæggelsesprocedurer og de mulige efterfølgende faser af en voldgiftssag.

Forordningen om økonomisk ansvar fastsætter kriterier for fastlæggelsen af status som indklaget og fordelingen af det økonomiske ansvar mellem Unionen og medlemsstaterne for behandling, hvilket kan føre til tildeling af økonomisk kompensation i forbindelse med sager om tvistbilæggelse mellem investorer og stater.

Generelt tildeles det økonomiske ansvar den enhed, som er ansvarlig for den behandling, der giver anledning til kompensation. Dette indebærer, at Unionen bærer det økonomiske ansvar, når den pågældende behandling kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, agenturer eller kontorer, mens en medlemsstat bærer det økonomiske ansvar, når den pågældende behandling kan henregnes til denne medlemsstat. Når en medlemsstat handler på en måde, der kræves i henhold til EU-retten, f.eks. ved at gennemføre et EU-direktiv, bærer Unionen imidlertid det økonomiske ansvar, for så vidt som den pågældende behandling er påkrævet i henhold til EU-retten.

For så vidt angår status som indklaget, er reglen, at den part, der bærer det økonomiske ansvar, generelt også optræder som indklaget i en tvist. Der er imidlertid særlige omstændigheder, hvor Unionen optræder som indklaget, selv når medlemsstaten bærer en del af eller hele det økonomiske ansvar. Dette gælder f.eks., når: en medlemsstat anmoder Unionen om at optræde som indklaget (f.eks. i betragtning af den tekniske ekspertise, der kræves i tvisten), sagen også omfatter en behandling, der kan henregnes til en medlemsstat, og en sådan behandling er påkrævet i henhold til EU-retten, en tilsvarende behandling er genstand for en WTO-tvistbilæggelsesprocedure, og det er nødvendigt at sikre sammenhæng i argumentationen.

Forordningen om økonomisk ansvar fastsætter ordninger, der skal sikre, at når Unionen optræder som indklaget i sager vedrørende en behandling, der kan henregnes til en medlemsstat, arbejder den pågældende medlemsstat og Unionen tæt sammen i forbindelse med tvistbilæggelsesproceduren i overensstemmelse med pligten til loyalt samarbejde, jf. artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union. Dette omfatter hensyntagen til forsvar og beskyttelse af den pågældende medlemsstats interesser, udveksling af rettidige oplysninger

og relevante dokumenter, deltagelse i hyppige konsultationer og i delegationen i forbindelse med sagen.

Forordningen om økonomisk ansvar fastsætter også procedurer for medlemsstaternes og Kommissionens indgåelse af aftaler om ordninger for betaling af sagsomkostninger og af kendelser, hvor der tildeles økonomisk kompensation, for at sikre, at EU's midler ikke pålægges unødig byrde, selv midlertidigt. Kommissionen og den pågældende medlemsstat skal navnlig indgå aftale om periodisk betaling af omkostninger og om betaling af en eventuel kompensation. Hvis den pågældende medlemsstat ikke accepterer det økonomiske ansvar, kan Kommissionen rette en beslutning til den, hvori den anmodes om at afsætte de relevante beløb til Unionens budget med tillæg af renter.

Endelig fastsætter forordningen om økonomisk ansvar procedurer og krav i forbindelse med bilæggelse af sager, når dette er i Unionens interesse. I sager, der kun involverer Unionens økonomiske ansvar, er det Kommissionen, der træffer afgørelse om bilæggelsen. Når en sag også vedrører en behandling, der kan henregnes til en medlemsstat, forholder det sig således, at bilæggelse af en tvist enten kræver medlemsstatens samtykke, eller at Kommissionen kan træffe afgørelse herom, forudsat at den ikke har økonomiske eller budgetmæssige virkninger for den pågældende medlemsstat.

Gennem de forskellige faser af en tvist pålægges Kommissionen ved forordningen om økonomisk ansvar oplysningspligt over for Europa-Parlamentet og Rådet, f.eks. når den modtager en anmodning om konsultation fra en klager fra et tredjeland eller en meddelelse om, at en klager har til hensigt at indlede en tvistbilæggelsesprocedure.

2. Nuværende anvendelsesområde for forordningen om økonomisk ansvar

Forordningen om økonomisk ansvar finder anvendelse på sager om tvistbilæggelse mellem investorer og stater, der indledes af en klager fra et tredjeland og gennemføres i henhold til aftaler, som EU er part i. På nuværende tidspunkt, hvor man afventer ratificeringen og ikrafttrædelsen af aftaler, der indeholder en mekanisme for tvistbilæggelse mellem investorer og stater, f.eks. de bilaterale aftaler med Canada (CETA), Singapore, Vietnam og Chile, gælder forordningen om økonomisk ansvar i praksis kun for sager om tvistbilæggelse mellem investorer og stater, som er indledt mod EU i henhold til energichartertraktaten (ECT).

3. Sager indledt mod Unionen i henhold til energichartertraktaten

Hidtil har der været indledt to sager om bilæggelse af investeringstvister mod Unionen i henhold til energichartertraktaten. Disse sager verserer i øjeblikket. Desuden har der været nogle få anmodninger om konsultationer, som Unionen har modtaget i henhold til artikel 26 i ECT, og som endnu ikke er så fremskredne, at de har ført til formelle voldgiftssager. Alle disse sager beskrives nærmere nedenfor.

a. Krav fremsat af Prosisa og Risteel Corporation vedrørende den spanske støtteordning til vedvarende energi (2015)

I 2015 modtog Kommissionen to anmodninger om konsultation i henhold til artikel 26 i ECT fra henholdsvis det schweiziske selskab Prosisa AG og det nederlandske selskab Risteel Corporation BV. Kommissionen underrettede den 7. oktober 2015 Europa-Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med artikel 4 og 7 i forordningen om økonomisk ansvar.

Begge selskaber havde foretaget investeringer i solcelle- og vindsektorerne og i produktionen af vedvarende energi med biomasse i Spanien, og deres krav vedrørte Spaniens beslutning om at ændre støtteordningen for vedvarende energi. Selskaberne havde også indledt parallelle sager mod Spanien. De hævdede i det væsentlige, at Kommissionen havde overtrådt standarden for retfærdig og rimelig behandling, der er fastsat i artikel 10 i ECT, ved at intervenere ved voldgiftsretter, der er oprettet under ECT, og ved at hævde, at ECT ikke fandt anvendelse på forholdet mellem en EU-medlemsstat og en investor fra en anden EU-medlemsstat.

Konsultationer mellem investorerne og Kommissionen i henhold til artikel 26, stk. 1, i ECT fandt sted den 1. december 2015. Kommissionen præciserede, at den fandt, at der ikke var noget gyldigt retsgrundlag, der gjorde det muligt for selskaberne at gå videre med deres tvister mod Unionen.

Selskaberne frafaldt deres krav mod EU.

b. Krav fremsat af Nord Stream 2 vedrørende ændringen af gasdirektivet (2019)

Den 12. april 2019 sendte Nord Stream 2 AG, som er et datterselskab til Gazprom, der er registreret i Schweiz, et brev til Kommissionen med anmodning om afklaring af anvendelsen af undtagelsesordningen i direktiv (EU) 2019/692 af 17. april 2019 om ændring af gasdirektivet 2009/73/EF ("det ændrede gasdirektiv")[1]. I brevet underrettede Nord Stream 2 også Kommissionen om en påstået overtrædelse af ECT og anmodede EU om at forsøge at nå frem til en mindelig løsning i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, i ECT. I overensstemmelse med artikel 4 i forordningen om økonomisk ansvar blev Rådet og Europa-Parlamentet underrettet om denne udvikling den 13. maj 2019.

Nord Stream 2 AG hævdede, at selskabet burde have ret til en undtagelse i henhold til det ændrede gasdirektiv fra reglerne om adskillelse, tredjepartsadgang og takstbestemmelser, der gælder i henhold til gasdirektivet, da en sådan undtagelse ville gøre det muligt for selskabet at inddrive de foretagne investeringer og dermed respektere dets berettigede forventninger. Selskabet hævdede, at hvis det ikke var berettiget til en undtagelse i henhold til det ændrede gasdirektiv, og der ikke blev taget andre skridt for at bringe det i en tilsvarende position, ville dette udgøre en overtrædelse af EU's forpligtelse i henhold til ECT, navnlig artikel 10 og 13 i ECT. Nord Stream 2 AG gjorde ligeledes gældende, at selskabet kan betragtes som en investor i en kontraherende part under ECT, da det er et selskab med hovedsæde og betydelige forretningsaktiviteter i Zug, Schweiz.

Konsultationerne mellem Kommissionen og Nord Stream 2 fandt sted den 25. juni 2019. Europa-Kommissionen forbeholdt sig sin stilling med hensyn til, om den mener, at Nord Stream 2 har søgsmålskompetence i henhold til ECT, indtil der foreligger konkrete beviser fra investoren for dens forretningsaktiviteter i Schweiz. Den underrettede også investoren om, at den anser det ændrede gasdirektiv for at være ikkediskriminerende og i overensstemmelse med EU's internationale forpligtelser under ECT. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Nord Stream 2 ville være berettiget til en undtagelse, mindede Kommissionen om bestemmelserne i det ændrede gasdirektiv, navnlig om, at de relevante medlemsstaters

[1] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/692 af 17. april 2019 om ændring af direktiv 2009/73/EF om fælles regler for det indre marked for naturgas (EUT L 117 af 3.5.2019, s. 1).

myndigheder vil træffe afgørelse om at indrømme undtagelser på grundlag af nationale bestemmelser, som gennemfører direktivet, og om individuelle ansøgninger.

Kommissionen havde yderligere skriftlige udvekslinger med Nord Stream 2 den 8. juli, den 26. juli og den 6. august 2019. Den 25. juli 2019 indgav Nord Stream 2 en ansøgning til Retten om annullering af det ændrede gasdirektiv (sag T-526/19). Retten afviste sagen ved kendelse af 20. maj 2020[2]. Efter appel ophævede Domstolen delvist Rettens kendelse og antog det af Nord Stream 2 AG anlagte annullationssøgsmål til realitetsbehandling for så vidt angår visse bestemmelser i det ændrede gasdirektiv[3]. Domstolen hjemviste sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse vedrørende realiteten i annullationssøgsmålet, som verserer i øjeblikket (sag T-526/19 RENV).

Den 26. september 2019 indgav Nord Stream 2 en meddelelse om voldgift mod Unionen i henhold til artikel 26, stk. 2, litra c), og artikel 26 stk. 4, litra b), i ECT. Kommissionen underrettede den 1. oktober 2019 Europa-Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med artikel 4 i forordningen om økonomisk ansvar.

I meddelelsen om voldgift hævder Nord Stream 2 AG, at det ændrede gasdirektiv og EU's handling i forbindelse med det ændrede gasdirektiv indebar en tilsidesættelse af EU's forpligtelser i henhold til ECT, navnlig artikel 10, stk. 1 og 7, og artikel 13 i ECT.

Den 9. december 2019 blev en indsigelse fra EU mod Nord Stream 2 AG's udpegede voldgiftsmand taget til følge. Efter udveksling af skriftlige indlæg om kompetence- og realitetsspørgsmål i løbet af 2020 og 2021 blev sagen udsat i marts 2022, efter at Nord Stream 2 AG blev genstand for internationale sanktioner og indgik akkord (en form for insolvensprocedure i henhold til schweizisk lovgivning) i Schweiz. Den 3. oktober 2022 fremførte EU, at en yderligere udsættelse af voldgiftssagen ville være uberettiget, og at voldgiftsretten burde bringe voldgiftssagen til ophør. Den 13. oktober 2022 afholdt voldgiftsretten et proceduremøde med parterne via videokonference. Nord Stream 2 AG meddelte voldgiftsretten, at den administrator, der var udpeget i henhold til den foreløbige akkord med moratorium, ville tillade, at voldgiftssagen fortsætter, forudsat at en tredjepart sikrer den finansiering, der er nødvendig for, at voldgiftssagen kan fortsætte. Som svar herpå gjorde EU gældende, at Nord Stream 2 AG ikke havde påvist en rimelig mulighed for at genoptage voldgiftssagen, og at de supplerende oplysninger, som selskabet havde fremlagt, ikke berettigede en yderligere forlængelse af udsættelsen af voldgiftssagen. EU stillede også krav om sikkerhedsstillelse for omkostninger. Ved brev af 24. november 2022 meddelte Nord Stream 2 voldgiftsretten, at selskabet havde sikret finansiering til at fortsætte voldgiftssagen, og anmodede voldgiftsretten om at ophæve udsættelsen af sagen. EU modsatte sig og gentog sin anmodning om en kendelse, der afslutter sagen, eller subsidiært en kendelse om afslag på genoptagelse af voldgiftssagen, medmindre Nord Stream 2 stiller sikkerhed for omkostninger på en passende måde og med et passende beløb. Ved kendelse af 14. juli 2023 afviste voldgiftsretten anmodningen om at bringe voldgiftssagen til ophør, men imødekom EU's anmodning om sikkerhedsstillelse for omkostninger. Den pålagde følgelig Nord Stream 2 at stille økonomisk sikkerhed for EU's omkostninger til juridisk repræsentation ved Den Faste Voldgiftsret (PCA). Den nødvendige sikkerhedsstillelse for omkostninger blev behørigt betalt.

---

[2] Rettens kendelse (Ottende Afdeling) af 20. maj 2020, Nord Stream 2 AG mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union, sag T-526/19, ECLI:EU:T:2020:210.

[3] Domstolens dom (Store Afdeling) af 12. juli 2022, Nord Stream 2 AG mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union, sag C-348/20 P, ECLI:EU:C:2022:548.

De næste skridt vil være en yderligere udveksling af skriftlige indlæg og en mundtlig høring, der sandsynligvis vil finde sted i begyndelsen af 2025.

Dokumenterne vedrørende denne voldgiftssag findes på PCA's websted[4].

c. Krav fremsat af investorer i Det Forenede Kongerige på vegne af AS PNB Banka for så vidt angår reguleringsmæssige krav fastsat af Den Europæiske Centralbank (2019)

Den 2. maj 2019 modtog Kommissionen et brev i henhold til artikel 26, stk. 1, i ECT fra russiske investorer (med britisk statsborgerskab) på vegne af den lettiske bank AS PNB Bank i forbindelse med visse afgørelser truffet af Den Europæiske Centralbank (ECB), som pålagde banken reguleringsmæssige krav og angiveligt påvirkede deres investering i en vindmøllepark i Letland, Winergy.

Navnlig hævdede investorerne, at et udkast til afgørelse truffet af ECB af 17. maj 2019, der fastsatte frister for AS PNB Bank til at løse sin eksponering for Winergy og opfylde bestemte tærskler for kapitalgrundlaget, førte til tilbagetrækning af bankens licens og til fratagelse af deres investeringer i Winergy. Investorerne hævdede, at Unionen med sine handlinger truede den fortsatte eksistens og sikkerhed af deres investeringer i Winergy i strid med EU's forpligtelser i henhold til del III i ECT sammen med Letland.

Europa-Parlamentet og Rådet blev underrettet om disse påstande den 24. maj 2019.

Den 28. juni 2019 sendte Kommissionen et brev til investorerne, hvori den gav udtryk for den opfattelse, at de ikke havde søgsmålskompetence over for EU under ECT, idet investorerne er EU-borgere, og foreslog, at kravene blev trukket tilbage. Investorerne frafaldt deres krav mod EU.

d. Krav fremsat af polske investorer vedrørende brunkulsudvinding i Turów-minen i Polen (2022)

Den 17. januar 2022 modtog Kommissionen et brev i henhold til artikel 26, stk. 1, i ECT fra de polske investorer PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. og PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A. (under ét benævnt "PGE") vedrørende deres investeringer i brunkulsudvinding i Turów-minen i Polen. Brevet havde til formål at underrette EU om en mulig overtrædelse af ECT og indeholdt en anmodning om at nå frem til en mindelig løsning mellem EU og PGE i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, i ECT. PGE henviste navnlig til kendelser afsagt af Den Europæiske Unions Domstol (EU-Domstolen) i sag C-121/21[5] om indstilling af brunkulsudvinding i Turów-minen.

Den 8. marts 2022 sendte Kommissionen et brev til investorerne, hvori den gav udtryk for den opfattelse, at de ikke havde søgsmålskompetence over for EU under ECT, idet investorerne er EU-borgere, og foreslog, at kravene blev trukket tilbage. Investorerne frafaldt deres krav mod EU.

---

4 https://pca-cpa.org/en/cases/239/.

5 Sag C-121/21, Den Tjekkiske Republik mod Polen (Mine de Turów). Sagen blev slettet af registret ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 4. februar 2022.

e. Krav fremsat af SCE Solar Don Benito APS (2022)

Den 18. november 2022 modtog Kommissionen et brev fra den danske investor SCE Solar Don Benito APS i henhold til artikel 26, stk. 1, i ECT. Investoren er aktiv på solenergimarkedet og var en af klagerne i ECT-voldgiftssagen Green Power K/S og SCE Solar Don Benito APS mod Kongeriget Spanien (SCC-sag nr. V2016/135). Kommissionen intervenerede som amicus curiae i denne voldgiftssag, som sluttede med en kendelse, hvorved kravene blev afvist på grund af voldgiftsrettens manglende kompetence. Voldgiftsretten fandt navnlig, at EU-Domstolens *Achmea*- og *Komstroy*-domme fandt anvendelse på voldgiftssagen, og at Spaniens tilbud om voldgift i henhold til ECT ikke fandt anvendelse i EU-interne forbindelser. I sit brev af 18. november 2022 henviste investoren til EU-Domstolens domme og Kommissionens intervention i den tidligere voldgiftssag og hævdede, at EU havde overtrådt ECT ved at forhindre den i effektivt at gøre sine juridiske rettigheder gældende i forbindelse med voldgiftssagen.

Den 27. januar 2023 sendte Kommissionen et brev til investoren, hvori den gav udtryk for den opfattelse, at den ikke havde søgsmålskompetence over for EU under ECT, idet investoren er EU-borger, og foreslog, at kravene blev trukket tilbage. Investoren frafaldt sine krav mod EU.

f. Krav fremsat af Klesch Group Holdings Limited m.fl. vedrørende Rådets forordning (EU) 2022/1854 (2023)

Den 2. oktober 2023 modtog Kommissionen en anmodning om voldgift mod EU gennem Det Internationale Center til Bilæggelse af Investeringstvister (ICSID) i en tvist i henhold til ECT indgivet af Klesch Group Holdings Limited m.fl. ("Klesch Group"). Klesch Group er en gruppe af virksomheder, der er aktiv i energisektoren og registreret på Jersey. Dens anmodning om voldgift følger efter en tidligere indsigelse og anmodning om konsultationer i samme anliggende. Tvisten vedrører investeringer i olieraffinaderier i Danmark og Tyskland, og Klesch Group anfægter det midlertidige solidaritetsbidrag i henhold til Rådets forordning (EU) 2022/1854[6]. Ved Rådets forordning fastsættes et obligatorisk midlertidigt solidaritetsbidrag for ekstraordinære overskud i virksomheder i olie-, naturgas-, kul- og raffinaderisektorerne, beregnet på grundlag af det skattepligtige overskud i det regnskabsår, der begynder i 2022 og/eller i 2023, og som ligger over en stigning på 20 % i det gennemsnitlige årlige skattepligtige overskud mellem 2018 og 2021. Kommissionen underrettede den 20. oktober 2023 Europa-Parlamentet og Rådet om tvisten, der falder ind under forordningen om økonomisk ansvar.

Danmark og Tyskland modtog lignende anmodninger om voldgift fra Klesch Group vedrørende deres nationale lovgivning til gennemførelse af det midlertidige solidaritetsbidrag. Kommissionen er i tæt kontakt med Danmark og Tyskland med henblik på at koordinere et fælles forsvar. Danmark og Tyskland har navnlig bekræftet, at de som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), i forordningen om økonomisk ansvar ikke agter at optræde som indklagede i de sager, som Klesch Group har anlagt mod dem. EU optræder derfor som indklaget i disse sager (artikel 9, stk. 1, sidste punktum, i forordningen om økonomisk ansvar).

4. Gennemsigtighed i tvistbilæggelsesprocedurer mellem investorer og stater indledt mod Unionen

[6] Rådets forordning (EU) 2022/1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser (EUT L 261I af 7.10.2022, s. 1).

Europa-Kommissionen er fast besluttet på at sikre den højeste grad af gennemsigtighed i tvistbilæggelsesprocedurer mellem investorer og stater indledt mod Unionen. I de seneste år har Kommissionen foretaget en radikal reform af Unionens tilgang til bilæggelse af investeringstvister gennem en række initiativer. Disse omfatter forhandlinger om regler om gennemsigtighed, der førte til vedtagelsen af UNCITRAL's regler for gennemsigtighed i 2013, og indarbejdelsen af sådanne regler i bestemmelserne for de investeringsdomstolssystemer, der er oprettet i EU's bilaterale aftaler med Canada, Singapore, Vietnam, Chile og Mexico.

Unionen har også været involveret i forhandlingerne om FN's konvention om gennemsigtighed i aftalebaseret investor-stat-voldgift ("Mauritiuskonventionen", New York, 2014), som er en FN-konvention om anvendelse af UNCITRAL's regler for gennemsigtighed på de over 3 000 bilaterale investeringsaftaler. Kommissionen havde arbejdet for at få UNCITRAL's regler for gennemsigtighed anvendt på ECT gennem Mauritiuskonventionen og har fremsat et forslag til Rådets afgørelse om bemyndigelse til EU's undertegnelse af Mauritiuskonventionen i januar 2015. Den 25. juni 2024 vedtog Rådet afgørelsen om undertegnelse af Mauritiuskonventionen, og EU vil nu formelt undertegne den. EU's ratifikation af Mauritiuskonventionen følger efter Europa-Parlamentets godkendelse. Når EU har undertegnet og indgået Mauritiuskonventionen, kan medlemsstaterne gå videre med den nationale ratifikation.

Kommissionen har i mellemtiden taget initiativ til at sikre den størst mulige grad af gennemsigtighed i de af investorernes krav, som den hidtil er blevet gjort opmærksom på. Den har offentliggjort de seneste udvekslinger mellem investorerne og Kommissionen på Generaldirektoratet for Handels websted (https://ec.europa.eu/trade/policy/accessing-markets/dispute-settlement/investment-disputes/). Hvis investorer beslutter at forelægge deres krav for en voldgiftsinstans, har Kommissionen til hensigt fortsat at anvende gennemsigtighedsstandarder ved at søge at nå til enighed med investorerne om offentliggørelse af indlæg og ved at afholde åbne høringer.

***